

997

בהר בחוקותי

כניסת השבת: 19:07

יציאת השבת: 19:59

רבנו תם: 20:51

ע"פ אופק ת"א

כב' באייר התשפ"ו

טוב העלון השבועי
להסות
בה'

לעמול אל האושר

התורה מבטיחה לנו את כל הברכות, בכל שטחי החיים, מא' ועד ת.

האור החיים הקדוש מסביר דבר נפלא מדוע מבקש ה' שנלך בדרך התורה בלשון הליכה - "אם בחוקתי תלכו", ואומר: כשם שאדם הולך ברחוב, הוא מרים רגל אחת

מעט, בעוד השניה נותרת בקרקע - כך בהתרוממות קלה: הוספה של לימוד 2 הלכות לשון הרע ביום, שיעור תורה בשבת - מביא לאדם התקדמות כמו צעד שמביא אותו למקומות חדשים בחיים, שיתנו לו ברכה גדולה.

וכך מובא בתורת כהנים (ספרא בחוקותי פ"א): **מלמד שהקבה מתאוה שיהיו ישראל עמלים בתורה.** ואף בזוהר הקדוש כתב (קדושים פב) **כל העוסק בתורה, אע"פ שנגזר עליו עונש מלמעלה על עוונותיו - הוא יפה לו מכל הקרובנות והעולות, ועונשו בשמיים נקרע.**

את המעשה המדהים הבא סיפר, מגיד המישרים, הרה"ג חיים זאיד שליט"א... - המשך בעמוד 3 -

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו..." (כו ג). אומרים חז"ל (ע"ז ה.) כי המילה 'אם' משמעותה, תחנונים, כלומר, שהקב"ה מתחנן ומבקש מעם ישראל שיעסקו בתורה בעמל, לפי שכך הם מקיימים ושומרים על העולם, על חייהם ומשפחתם, ומביאים להם ברכה גדולה. **שואל הנצי"ב מוולאז'ין: וכי הקב"ה חלילה זקוק לנו, שהוא מתחנן שנעמול בתורתו?...**

מסביר הגאון הצדיק ואומר: 'משל לחולה מסוכן שהגיע לרופא. הרופא שראה כי מצבו מסוכן וגבולי מאד, פנה אליו ואמר לו: "אני מבקש ממך בתחנונים: אל תיגע בשתיה חריפה, אל תתקרב לעישון". מדוע הרופא מתחנן אליו?... "מפני שאני רואה שאם תמשיך כך עוד קצת - לא תוכל לצאת מהחולי ותהיה בסכנה לחיך. כך ה' יתברך, בכבודו ובעצמו מתחנן ליהודי: "בני היקר, אני מתחנן, למענך ולטובתך, תקבע כל יום שיעור בגמרא... שיעור בהלכות שבת, ברכות ועוד. אני מתחנן כי אני רואה שזה יציל אותך, ואף ירים אותך מעלה מעלה בכל התחומים". "אני מבקש שתתני לבעלך ללמוד כל יום שיעור תורה - כי זה יביא לך בעל עם מידות טובות ויראת שמיים, שיביא לך נחת, שמחה ואושר בעולם הזה".

הקב"ה לא מתחנן בשבילנו, אלא רק בשבילנו. ואם נעשה זאת - אנו נתברך, ואם חלילה לא - כתובות הרבה קללות ח"ו. אך אין הכוונה שה' מקלל אותנו, את בניו ח"ו, אלא אומר לך ה' יתברך כי הוא רואה שבלי הכח האדיר הזה (התורה) בחיים שלך - לא תהיה לך שמירה והצלה מכל הקשיים והסכנות של העולם הזה.

לכן, אומר הרב גואל אלקריף שליט"א: "הפרשה פותחת באות א': "אם בחוקותי", ומסתיימת באות ת': "ואלֹךְ אֶתְכֶם קִוְּמָיוֹת". ללמדך, שאם נקיים את המצוות,

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הלב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גבריאל בן סמינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרחיה. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוהת ויוסף. יעקב בן שמחה. טליה מרים בת דינה וחיים. חסיבה בת רינה. הרצל דואק בן מאיר.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א צ.ב.מ. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה. רוויה בת ולרי.

זש"ב ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

סגולות להצלחה ב"סטט" ותיאוריה לרכב

1) במבוא לספר ה'אשכול' של ר"ש אלבק זצ"ל (בפרק ב') מביא בשם הרב דקדוקי סופרים וז"ל: "לחן להצלחה לפני השלטון, לומר: שבע עשרה פעמים את שם אמו של אברהם אבינו: "אמתלאי בת כרנבו".

עוד כתב שם: "ואם תרצה שישמע ה' תפילתך", תאמר את שם אמו של דוד המלך ע"ה: "נצבת בת עדאל". ואז תאמר: "עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען מקדשך, עשה למען משיח צדקך, עשה למענך ולא למעני", וכל זה תאמר 17 פעם.

2) "בדוק ומנוסה", כותב הרב יונתן אייבשיץ זצ"ל, "כי אם יתפלל אדם שחרית וקריאת שמע בכוונה - בו ביום יזכה לדבר מצווה ויצליח בעסקיו". מוסיף הרב ואומר: "ואף שלשעה יחשוב שאינו, בסופו ימצא שכן הוא. ואין צריך לומר שיצליח בו ביום בתורה, ומצווה גוררת מצווה, וכן להיפך."

ומקונן הצדיק ואומר: "'אוי לי על שברי, בעת שאיני מתפלל בכוונה כראוי - כל היום אין שמועתי בתורה מכוונת וקרעים אלביש".

3) לא נאמר: "למה אתה לא כמו אחיך... תהיה כמו...!". במקום זה נגיד: "'מה אתה חושב על מה שעשית, יכול לעזור לך להשתפר בדרך שלך?"... או: "אני רואה שיש לך כוחות מיוחדים. בוא נשתמש בהם."

ההסבר: למה לא?... כשמשווים - בעיקר מול אחים - זה נוגע בנקודה רגישה במיוחד. השוואה מוחקת את תחושת הערך, יוצרת תחרות סמויה, קינאה וטינה.

הילד מבין: "לא מספיק לי להיות אני, אני צריך להיות מישו אחר כדי שיאהבו אותי". אבל האמת היא שכל ילד הוא יחיד ומיוחד - ואף אחד לא אמור להיות "כמו" מישו אחר, או בגלל מישו אחר."

4) לא נאמר: "אתה תמיד מאחר / אתה תמיד עושה בלגן אתה אף פעם לא עוזר". במקום זה נגיד: "קרה עכשיו בלגן - איך אפשר לסדר את זה?" או: "היום איחרת - אפשר לחשוב איך זה לא יקרה שוב."

ההסבר: הכללות מקצינות, משדרות שהבעיה היא כללית, ושהילד הוא "הבעיה". ילד לא יודע להתמודד עם גזירה כזו. הוא מרים ידיים. מרגיש חסר סיכוי. בתגובה החדשה אנו מראים: "אתה יכול להשתנות!". ה' פנחס ברייער / לגדל

הלכות והליכות

הרב אופיר מלכה שליט"א

שאלה: האם מותר לי לנפח בלון בשבת לצורך הילד? והאם מותר לי לשחק עם הבלון ולטלטל אותו?

תשובה: מותר לנפח מזרון או כדור ים בשבת בתנאי שניפחו לפחות פעם אחת קודם השבת (כמבואר בשו"ע סימן ש"מ ס"ח). ואין לחוש לשמא יקשור כיון שנסגר באמצעות פקק. אולם בבלון אף אם ניפחו קודם השבת - אסור לנפחו בשבת משום חשש שמא יקשור (כמבואר בבית יוסף סימן ש"ז ס"ב בשם התוספות), דהרי הרגילות לקושרו קשר בראש חוט, והוא קשר של קיימא וגם מעשה אומן.

ואם ניפחו קודם השבת וגם הראה שאינו בהול לקושרו, וכגון שליפף סביב הבלון בראשו גומי או שקית ובכך תפסו, או שלאחר שניפחו שיחררו באוויר כדי לשעשע את הילדים וכדו', באופן זה מותר לנפחו בשבת ולא חיישינן שמא יבוא לקושרו (רמ"א ס"ו ש"ח סט"ז)

לקטנים פחות מגיל מצוות - אפשר להקל לנפח את הבלון בשבת גם אם לא ניפחוהו פעם אחת קודם השבת, כיון שיש אומרים שמותר אף לגדול לנפחו היות וכך צורת השימוש בבלון, מנפחים יורד האוויר ושוב חוזרים ומנפחים ולא נחשב מקולקל ללא האוויר (שו"ת בצל החכמה ח"ד סימן צ"ב, שו"ת משנת יוסף ח"א סימן ע"ד). וגם מצד שמא יקשור אפשר להקל כיון שלדעת המהרי"ל דיסקין קשירת הבלון אינה אסורה מהתורה לפי שאינה של קיימא, דאינו זקוק לקשר לאחר גמר השימוש בבלון. ומותר לגדול לטלטלו שדינו כטלטול כדור שהכרעת פוסקי דורנו שאינו מוקצה, היות ומיוחד לכך.

דברים שלא נאמר לעולם!

ששה דברים שאסור להורים לומר לעולם! ומה כן נאמר:

1) לא נאמר: "אתה שקרן! עקשן! אתה חצוף!". במקום זה נגיד: "דברת עכשיו בחוצפה!... תספר לי שוב מה קרה, אני רוצה להבין... ככה לא מדברים לאבא, לאמא, בוא נדבר שוב בכבוד..."

ההסבר: כשהורה מתייג - "אתה שקרן" - הילד מרגיש שזו האישיות שלו, לא רק התנהגות נקודתית. התיג הופך להיות זהות ("אם אני שקרן - אז כנראה זה מה שאני") וכך ההתנהגות מתקבעת.

אם במקום זאת מתייחסים למעשה עצמו, זה מאפשר לילד להפריד: "עשיתי מעשה לא טוב - אבל אני לא רע".

2) לא נאמר: "ידעתי שתאחר / ידעתי שתאבד את זה... ידעתי שזה יישבר לך...".

במקום זה נגיד: "קרה מה שקרה - בוא נלמד מזה לפעם הבאה...". "בפעם הבאה נחשוב יחד איך להיערך אחרת."

ההסבר: אם באמת "ידענו" שיקרה כך-למה איפשרנו לזה לקרות? הילד מבין בין השורות: "ההורה חיכה לראות אותי נכשל". זו חוויה קשה. במקום להרגיש שלומדים מהטעויות, הוא חווה עוול כפול: כישלון, ונזיפה מלגלגת.

לעמול אל האושר

הוא ואשתו החליטו בתמימות טהורה לעשות כדבריי. שעה 14:00 הם הולכים לשיעור תורה.

לאחר כשעה, כשסיימתי את השיעור בפתח תקוה, הוא התקשר שוב. "כבוד הרב, זה מדהים כמה הסגולה של הרב עובדת, כבר מהרגע הראשון שהחלטנו לבצע אותה". חייכתי, והוא המשיך: "כמה דקות אחר שהסכמנו לדברי הרב והתפייסנו, ראינו חבר טוב שתפס מקום קרוב אלינו. הוא שם לב שחסר לנו חד פעמי, ואמר לי: 'למה שנשב כל אחד בנפרד, בוא ונתחבר יחד, יש לי חד פעמי ועוד הרבה דברים, וכך נשב יחד בשמחה'. וב"ה אנחנו יחד ולא חסר לנו כלום". שמחתי ואמרתי לו שכעת תורו לקיים את ההבטחה ללכת ללמוד (ולהביא לי בשרים בסוף היום 😊).

קצת לפני השעה 14:00, אותו יהודי ואשתו מודים לחבר על הגיבוש, ולוקחים את החפצים לבית, טרם ילכו לשיעורים ב'בר בי רב'.

הם מגיעים לביתם ביבנה, בקומה ה-12, כמה דקות לפני השעה 14:00, ובעודם יוצאים מהמעלית הם רואים כי... דלת ביתם פתוחה לרווחה. הם שכחו לסגור את הדלת. בן רגע, הופר שוב שלום הבית שלהם, והחל מטח אשמות הדדי: "את אשמה שלא סגרת את הבית... אתה אשם שיצאת מהר ולא סגרת...".

אלא, שלפתע, הם שומעים רעשים ותזוזות בתוך הבית. הם מאזינים היטב ושומעים כי אכן משהו מסתובב בתוך הבית עם שקית. הבעל נכנס בשקט ומציץ פנימה, ולנגד עיניו נראה המחזה הבא: גנב, רעול פנים, פותח ארונות, מחפש זהב וכסף וכלים יקרים, ומכניס מכל הבא ליד לתוך השקית. הגנב לא שם לב אליו, אך היהודי בעל הבית התעשת מהר, יצא מהבית ונעל את הגנב בפנים עם כל השלל הגנוב. לביתיים, התקשר היהודי למשטרה והודיע להם...

ניסיתי להרגיע את שני הצדדים, אך כל אחד היה טעון ושוצף על חברו. עד שאמרתי להם: "הקשיבו לי, יש לי סגולה לשלום בית, המיוחדת ליום העצמאות!".

לפתע, נהיה שקט ורגוע בקו, והם חיכו למוצא פי. "הסגולה היא כזאת - כעת, השעה 10:00 בבוקר. אם תחליטו יחד, כי אתם עושים את הבשרים 'על' - האש' עד השעה 14:00 (זמן נאה של 4 שעות), ומהשעה 14:00 עד השעה 18:00 (4 שעות), תלכו יחד למקום שיש בו

שיעורי תורה כל היום, כידוע ביום העצמאות, הנקרא בשם 'בר בי רב', שם מגיעים רבנים מכל הסוגים לדבר - הקב"ה יתן לכם ברכה ושלום בית אמיתי, וכל המחלוקות ביניכם יסתלקו. מעין 'חציו לה', וחציו לכם'. 4 שעות מנגל, 4 שעות של תורה. ובזכות כך שתאירו גם את נשמתכם בתורה, הקב"ה יסדר לכם את כל העניינים".

שכך אומר המדרש (דברים רבה, ראה ד):
"אמר הקב"ה לאדם: 'נרי בידך ונרך בידך, נרי בידך - זו התורה, ונרך בידך - זו הנפש; אם שמרת את נרי, היא התורה - אני משמר את נרך, שומר על נפשך וחייך. ואם כבית את נרי - אני מכבה את נרך'".
"כמובן שאני רוצה שתשמור לי בשר מהמנגל שלכם", חתם הרב זאיד.

"היה זה ביום העצמאות לפני כמה שנים. הייתי בדרכי למסור שיעור בפתח תקוה, ולפתע אני מקבל טלפון בהול: "שלום כבוד הרב זאיד, אני חייב את עזרתך בשלום בית דחוף". 'על מה הלחץ?', חשבתי בליבי, 'דוקא ביום זה, שיש לאנשים חופש, הם רבים ביניהם?!'.

"הבוקר, עם תחילתו של יום העצמאות", המשיך היהודי לספר, "יצאתי עם אשתי מוקדם לאחד הפארקים, על מנת לתפוס מקום בין הראשונים, בכדי לקיים את "מצות היום" 😊. הכנו מהלילה את כל הכלים והחפצים של המנגל, כולל כסאות וסדין - הכל על מנת שנוכל לשבת במנוחה ביום חופש שקיבלנו. תפסנו מקום טוב, עם צל ואוויר נעים והתחלנו לדבר בשמחה. אלא, שלפתע, שמתי לב לדבר שהפר את שלום הבית שלנו: אשתי שכחה להביא את השקית הגדולה עם כל הסכום והצלחות החד פעמי.

התקוממתי כנגדה ואמרתי לה: "למה לא הבאת? הרי ביקשתי ממך לא לשכוח זאת! אני הייתי אחראי על המנגל והכסאות, ואת היית ממונה על השקית עם החד פעמי". אשתי לא מיצמצה לרגע ותקפה בחזרה: "סליחה?!, אתה זה שאמרתי לי שתביא את השקית לרכב, זו אשמתך ובעיה שלך שאינך שם לב לדברים!". "על מה את מדברת", כעסתי עליה שוב, "הרי את יצאת אחרונה מהבית, ואמרתי לך כשירדתי: אל תשכחי להביא את השקית, אל תברחי מאחריות!".

כך המשכנו לריב, עד שכל המצב רוח ירד, וכעת שנינו לא יודעים מה לעשות, שהרי כל השמחה נעלמה מחיינו". סיים היהודי ואמר לי: "כבוד הרב, התקשרתי אליך כדי שתעשה בינינו שלום בית. אשתי מאד אוהבת את השיעורים שלך, ואני רוצה שתדבר איתה ותגיד לה שעליה להתנצל".

לעמול אל האושר

בשונה מאחרים החושבים כי האושר והשמחה נמצאים בעולם הזה: בעוד יום שלם על האש, ברדיפה אין - סופית אחר בילויים, הנאות ומסעדות. שלבסוף האדם שבע מהם, מואס בהם אחר שימוש חוזר, ונותר ריק. כי הנשמה שלו ריקה ומצפה למילוי האמיתי.

הצדיק הקדוש, המהר"י אסאד (דברי מהר"א י"ח"ב תצא) **אומר כי התורה היא הלבוש הרוחני של הנשמה.** וכמו שהגוף אינו יכול ללכת ללא לבוש, כך הנשמה צריכה לבוש, ולבושה נעשה מהתורה והמצוות שהאדם עשה בזה העולם. וכשמגיעה השעה שצריך האדם להסתלק לגנזי מרומים, הנשמה עולה כשהיא לבושה ומעוטרת עם התורה והמצוות.

רבנו כף החיים מביא את דבריו של המהרח"ו הקדוש (רבי חיים ויטאל בשער המצוות פ' ואתחנן) שהעיד: "ראיתי את מורי האר"י הקדוש, שכאשר היה עוסק בהלכה, הה מתגבר כארי בכח, עד שהיה נלאה ומזיע זיעה גדולה. ושאלתי: מדוע טורח הוא כל כך? והשיב לי: "כי הנה תכלית העיון והעמל בתורה, הוא לשבור הקליפות שנוצרו ע"י טומאת העבירות, שהן כמו שבויות בתוך ההלכה ולא נותנות לאדם להבין אותה. וע"י שהוא טורח להבין את ההלכה ומתייגע - משבר ומבטל כוחות הטומאה שיצר מהעבירות, ולכן התורה נקראת 'תושיה', שמתשת כוחו של אדם".

זו הסיבה שכאשר האדם לומד תורה, הוא מתחיל להתנוועע, כי הנשמה שלו מקבלת אור מלמעלה, ומתחילה להבהב משמחה כמו שלהבת, המקבלת אור ומהבהבת!.

תורת ה', להתחבר לבורא עולם ע"י שיעורי התורה הקדושה והמתוקה, שלימדו אותנו במשך כמה שעות מהי אמונה, דרך ארץ, מידות טובות ואהבת השני. עצרנו את הכל וחזרנו לבית מוקדם כדי ללכת לשיעורי תורה. ובזכות כך, תפסנו את הגנב בזמן, דקות ספורות טרם יעזוב את הבית עם השלל, ובכך זכינו בכספנו, ואף זכינו לטעום מהטעם המתוק של

התורה הקדושה המחברת את האדם
לבוראו, נותנים לו שמחה בחיים,
וממלאים אותו באושר. שמחתי מאד
ואמרתי לו: "אל תשכח מי היה
השליח של הסגולה שהצילה לך את
הכסף... 😊".

כי התורה מראה לאדם את הדרך הטובה והמאושרת בעולם הזה. ומי ששומע לה' והולך בדרך תורתו - לא מפסיד! כי "עץ חיים היא למחזיקים בה, ותומכיה מאושר" (משלי יג, ח). אומר שלמה המלך, החכם באדם, כי אדם המחזיק בתורה והולך בדרכה - זוכה לעץ חיים, לחיים שצומחים ומתפתחים ויש לו אושר בחיים.

”מסתובב לי גנב בבית, אל דאגה, נעלתי אותו בפנים, תבואו הנה בקצב שלכם, אין לו לאן לברוח”. הוא נתן להם את הכתובת והמשטרה עשתה את דרכה למקום.

לאחר דקות בודדות, סיים הגנב את השוד שלו, וניסה לפתוח את הדלת, אלא שלתדהמתו, הדלת הייתה נעולה. הוא ננעל מבחוץ, ואין לו לאן לברוח, שהרי אינו יכול לקפוץ מקומה 12. כשהגיעה המשטרה, היא עצרה את הגנב כשבידו שקית עם תכשיטים וחבילת שטרות על סך 70,000 ₪ שהשאיר בבית כפקדון צדדי. הממון הושב לבעליו, והזוג היקר שלנו החל לסדר את הבית מהבלאגן שעשה הגנב, כשהם מזדרזים לקיים את ההבטחה.

בשעה 14:30 הם הגיעו אל שיעורי התורה ב'בר בי רב' ביבנה של בית כנסת 'משכן שילה' וישבו לשמוע דברי אלוקים חיים, דברי מוסר, שמחה, שלום בית ואמונה במשך כמה שעות עד הערב.

היהודי ואשתו היו כל כך נרגשים ואמרו לי בסופו של יום: "אילולא שהרב דחף אותנו לסגולה של להתחבר לתורה הקדושה 4 שעות ביום העצמאות, היינו נמצאים בפארק מהבוקר ועד הערב, כמנהגנו מידי שנה. היינו 'שורפים' את הזמן היקר, ומגיעים לבית בסוף יום בפחי נפש לגלות שגנבו לנו את כל הכסף והתכשיטים. כמה צער וכמה עצב היה לנו. היינו נותרים עם ריקנות בנשמה, ואף ריקנות מהממון והכסף שחסכנו כל כך הרבה שנים.

אך כעת, בזכות הקבלה ללמוד את

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, רימה בת רינה, אבישג בת שני, ט.ש.ב.מ. **זיווג הנזן:** מאיר בן לבנה, א.ב.ט.ש. **זרע של קיימא: יעל בת דקלה,** נחמו בן חנה, שרה בת רבקה ברכה

העלון להצלחת החפץ בעילום שם

דיון משפחתי

גב א' נכנס לחדר במלון על מנת לגנוב, אלא שלפתע הוא מגלה שם גב ב' אחר שהחל לגנוב. גב א' צועק עליו מבהלה, עד שמגיעים בעלי החדר. מודים לו ורוצים לשלם לו. מגיע לו?

תרומה לעלון לזיכוי הרבים

**בנק פאגי (52) סיני 188. חשבון 58-58-74
לכתוב עבור עלון טוב לחסות בה". יקבל החזר מס**

החידה! ? כיצד יהיה מותר לאדם השבויה לשאת 2 אחיות יחדיו?

(ז' לועזע וואג) „דאטע עוויטאלט עוויטאלט ז
אמאל סלאגלע וי (ג' לועזע וואג) „דאטע עוויטאלט עוויטאלט ז

היכאנו היכאנו אלאנו ה-1,000 ב"ה!!!